

Bilag vedr. Den Europæiske Fælles Akt

Spørgsmål 6 af 30. januar 1986:

Hvilke udtalelser kan regeringen fremkomme med med henblik på at undgå at skabe præcedens for vejledende folkeafstemninger?

Svar:

Regeringen nærer ikke noget ønske om, at anvendelse af vejledende folkeafstemninger skal blive en fremgangsmåde, som folketetinget jævnligt benytter sig af til løsning af vanskelige politiske spørgsmål. En hyppig anvendelse af vejledende folkeafstemninger ville efter regeringens opfattelse ud fra de forfatningsmæssige regler og forudsætninger, som er grundlaget for vort repræsentative demokrati være betænkelig forfatningsmæssigt set. Regeringen ønsker ikke en udvikling i den retning.

Den politiske situation er sådan, at et flertal i folketetinget på 80 stemmer mod 75 har sagt nej til at give tilslutning til EF-forhandlingsresultatet.

Regeringen mener, at et endeligt dansk nej vil kunne få helt uoverskuelige følger for det danske samfund. Det er samtidigt regeringens vurdering efter iagttagelse af den hidtidige offentlige debat, at det er tvivlsomt, om afstemningsresultatet 80-75 er dækkende for befolkningens opfattelse.

I denne specielle situation må regeringen anse det for helt ubetænkeligt at foreslå afholdelse af en vejledende folkeafstemning.

Regeringen kan tilslutte sig tankegangen i det memorandum til forfatningskommissionen udarbejdet af professor Alf Ross, der er omtalt i besvarelsen af spørgsmål 4, og hvori det om vejledende folkeafstemninger bl.a. hedder:

»Det frivillige referendum indtager en særstilling. Det lægger intet bånd på lovgivningsmagten, men udspringer netop af dens eget ønske. Medens de andre former for folkeafstemning kan kaldes antiparlamentariske i den forstand, at de er udtryk for en vis mistillid til parlamentet og for ønsket om at stille dette under kontrol af folket, tjener det frivillige referendum derimod parlamentarismens interesser I tilfælde af en konflikt mellem regering og parlament (folketing) kan en appel til folket efter gældende forfatningsret i de fleste parlamentariske lande ske ved opløsning og nyvalg. Der kan imidlertid være tilfælde, hvor denne udvej ikke skønnes

ønskelig, men hvor det anses for bedre at isolere konflikten til et ganske bestemt sagligt spørgsmål og alene forelægge dette for vælgerne.«

Statsministeriet

Den 30. januar 1986

Spørgsmål 7 af 30. januar 1986:

»Hvilke overvejelser har regeringen på baggrund af debatten ved første behandling gjort sig vedrørende information til befolkningen?

Svar:

Opfyldelsen af regeringens informationspligt om afstemningen forestiller regeringen sig på følgende måde: Når loven er stadfæstet, udfærdiges en tryksag, bestående af loven med traktatteksterne, og en redegørelse for indholdet af forhandlingsresultatet, svarende til bemærkningerne til lovforslaget med de sproglige tilpasninger, der følger af lovbehandlingen. I forbindelse med lovens kundgørelse i Lovtidende indrykkes en annonce i samtlige dagblade om folkeafstemningens dato og tema samt oplysning om, at eksemplarer af loven med de fuldstændige traktattekster samt redegørelsen for forhandlingsresultatet er fremlagt på biblioteker, kommunekontorer og posthuse og kan udleveres til enhver, der ønsker det.

Ved 1. behandlingen af lovforslaget blev to former for information til befolkningen nævnt til overvejelse: en hustandsudsendelse af traktatteksten og en hustandsomdelt »avis« med orientering om tilhængernes hhv. modstandernes synspunkter på EF-pakken.

Regeringen kan ikke anbefale en hustandsudsendelse af traktatteksten. Som jeg fremførte under 1. behandlingen ville dette nødvendiggøre, at Rom-traktaterne på adskillige hundrede sider ligeledes skulle sendes ud til alle hustande. De mange ændringsforslag kan ikke læses meningsfyldt, uden at sammenholdes med traktatens nuværende indhold. Det kan tilføjes, at selv i forbindelse med folkeafstemningen i 1972, hvor der som bekendt var tale om grundlovens § 20 og suverænitetetsafgivelse fandt der ikke en hustandsudsendelse sted af Rom-traktaten og tillægsbev. lovforslag)